

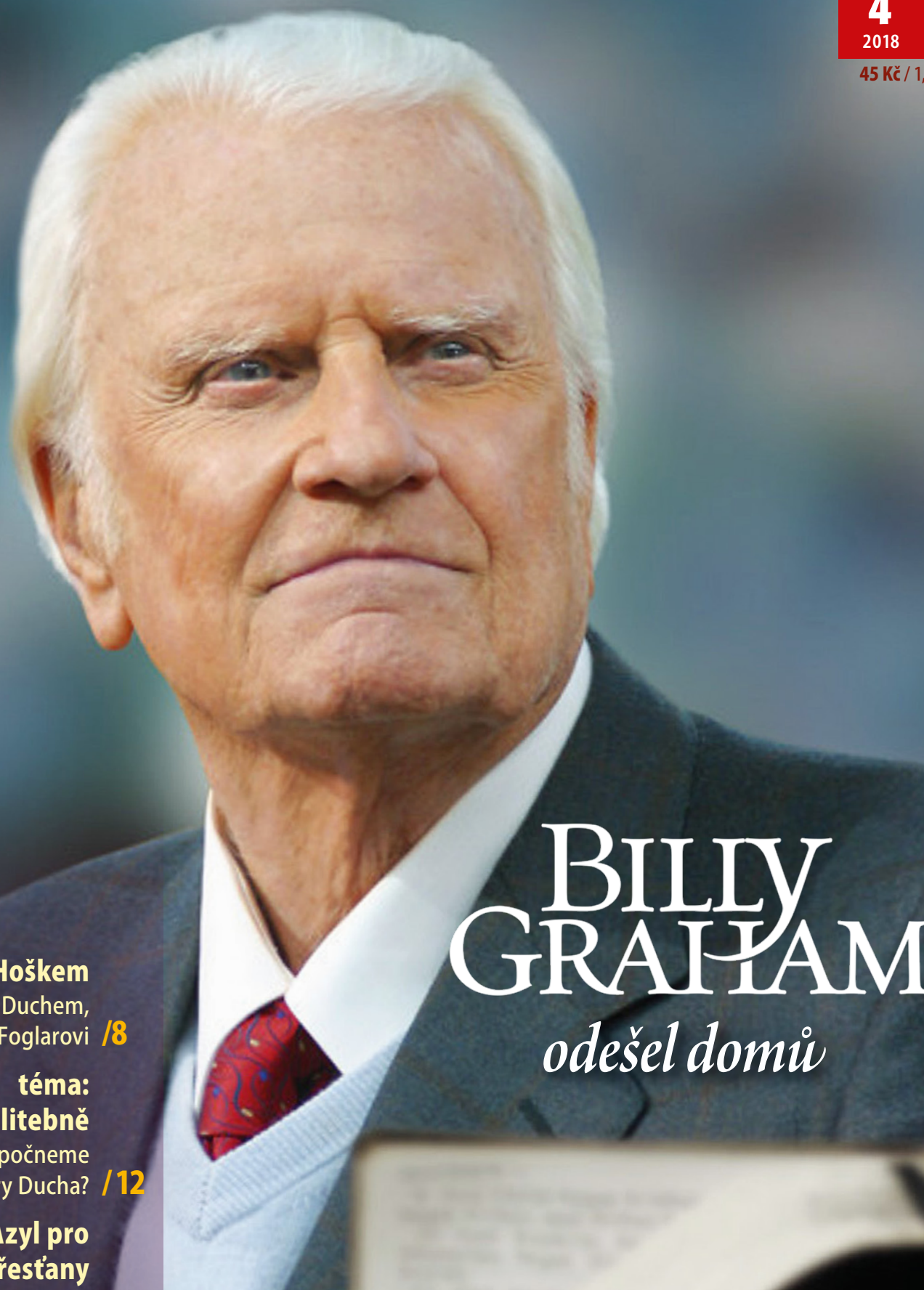
ŽIVOT VÍRY

Proměna
společnosti
evangeliem

4

2018

45 Kč / 1,90 €

A close-up portrait of Billy Graham, an elderly man with white hair, wearing a dark suit, white shirt, and a red patterned tie. He is looking slightly to the right with a serious expression. The background is a soft, out-of-focus blue.

BILLY GRAHAM

odešel domů

S Pavlem Hoškem
o naplnění Duchem,
teologií a Foglarovi /8

téma:
Vítr v modlitebně
Co si počneme
s dary Ducha? /12

**Azyl pro
čínské křesťany**
Necháme je „zmizet“? /21

úvodník

4 Předat štafetu

Lukáš Sztefek

ze života církve

6 Hlas, který slyšel celý svět

živi

7 Poslední evangelizační kampaň

t5c

rozhovor

8 Provinile jsem se cítil odjakživa

Pavel Hošek

téma: Vít v modlitebně

12 Riskovat chaos?

Michal Klesnil

14 „Jak jsi věděl, co prožívám?“

Martin Moldan

15 Duchovní dary – ach a ouvej

Jiří Bartík

16 Zkušenosti z Ameriky

Zdeněk Heřman

17 Uzdravovat blátem?

Lubomír Ondráček

můj příběh

18 Překvapilo mě, že mu rozumím

Hanka Kalašová

19 „Nemusíš nikam chodit...“

Petr

křesťan a společnost

20 Jak může křesťan volit...?

Dan Drápal

21 Necháme čínské křesťany „zmizet“?

Ondřej Kubů

z historie

22 Billy Graham a Československo

Miloš Šolc ml.,
Jan Titěra

23 Potřebovala jsem Krista, nejen jeho náboženství

Pandita Ramabai,
Jaroslav Pleva

připravujeme

70 let státu Izrael

□ Jaký je jeho prorocký význam pro křesťany?

Čemu věří a co si myslí čeští evangelikálové

□ Výsledky průzkumu ČEA a komentáře vedoucích církví

rozhovor s Jiřím Drejnarem

□ o komunistech, ztrátě manželky a překládání Bible

6
Billy Graham
(1918–2018)
Odkaz „pastora Ameriky“

8
Pavel Hošek
chce být mostem
mezi církví a intelektuály

12
Dary Ducha
při bohoslužbách
Jsme ochotni riskovat chaos?

23
z historie:
Pandita
Ramabai
Překladatelka
Bible
a vedoucí
„indických
letnic“

ŽIVOT VÍRY

ročník 29 / duben 2018

cena 45 Kč / 1,90 €

Život víry je měsíčníkem vydávaným Křesťanskou misijní společností (KMS), která sdružuje různá křesťanská společenství, organizace a jednotlivce. KMS slouží k vzájemnému dorozumění křesťanských pracovníků, kteří usilují o misi a o jednotu křesťanů ve světle Písma. Chce napomáhat k duchovnímu růstu a vzdělávání křesťanů a místních sborů. KMS chce sloužit Božímu lidu. Snaží se o prohloubení vztahů mezi křesťany a usiluje o probuzení.

Šéfredaktor: Mgr. Tomáš Coufal

Redakce: Ing. arch. Tomáš Dittrich, Lucie Vlasáková, DiS.

Redakční rada: Ing. arch. Tomáš Dittrich, Ing. Lubomír Ondráček, Mgr. Jiří Unger, Ing. arch. Kateřina Hodecová

Sazba a grafická úprava: Ondřej Pumr
Korektury: Lucie Vlasáková, DiS., Zdenka Brázdilová
Výtvarná spolupráce: Pavel Bosman
Tisk: Grafotechna Plus, s. r. o.

Redakce a administrace

KMS – Život víry, Primátorská 41, 180 00 Praha 8
tel.: 284 841 922, fax: 284 841 923

e-mail: redakce@zivotviry.cz, web: www.zivotviry.cz

Předplatné

objednávejte pomocí výše uvedených kontaktů nebo na e-mailu předplatne@zivotviry.cz.
Půlroční (250 Kč) či roční předplatné (499 Kč) lze zahájit kterýmkoli měsícem roku. Bližší informace (mj. kompletní ceník včetně množstevních slev) najdete na www.zivotviry.cz, odkud lze časopis také pomocí on-line formuláře objednat. Informace na vyžádání zašleme i poštou.

Předplatné, distribuce a reklamace na Slovensku:

Knihkupectvo Jonatán,
Legionárska 2, 811 07 Bratislava
tel. 02/555 63 040, e-mail: jonatan@vbnh.sk
<http://obchod.mrp.sk/vbnh>

Distribuce pro zdravotně postižené elektronicky:
Diakonie ČCE, Klimentská 18, 110 05 Praha 1
tel.: 222 316 306, e-mail: szp@diakonie.cz

Vydavatel: KMS, IČ 539 147

Registrováno: MK ČR E 6094, ISSN 1210-43-45

Za obsah podepsaných článků odpovídají autoři. Redakce si vyhrazuje právo zaslání příspěvků krátkit. Snažíme se publikovat původní texty. Pokud články, které nám posíláte, chcete zveřejnit i jinde, prosíme, abyste nás o tom informovali.

© Život víry – všechna práva vyhrazena.

Přetiskování článků či jejich delších částí bez písemného svolení redakce se zapovídá, přetiskování kratších částí (do jednoho odstavce) možno pouze s uvedením přesné citace (včetně ročníku, názvu článku a strany). Jednotlivé články možno šířit prostřednictvím xerokopii, pouze zdarma.

Uzávěrka rádkové i plošné inzerce je druhého dne předchozího měsíce. Později zadané inzertní zadání dle možnosti, s 50% příplatkem.

Redakce si vyhrazuje právo inzertní odmítnout. Seznamovací a fundraisingové inzertní nezveřejňujeme.

Podmínky inzerce: <http://inzerce.zivotviry.cz>

Číslo vychází koncem předchozího měsíce a je distribuováno během první poloviny měsíce.

Milý čtenáři,

od Anglosasů jsem se po pádu komunismu naučil nové věci o vztazích. Na evangelizaci v Třebíči v září 1990 byl členem západního týmu Američan s křesťanským jménem Aron. Když zvěděl, že se jmenuju Tomáš, zdravil mě pak „believing Thomas“, věřící Tomáš, a zubil se při tom. Bylo mi to možná trochu trapné, ale zároveň milé a povzbuzující.

Myslet na to, jak druhého povzbudit (poctivě, ne mazáním medu kolem huby), mi do té doby nebylo vlastní. Čtěl jsem k lidem být otevřený, upřímný, poctivý, ale na povzbuzování jsem většinou nemyslel. Za to, že se to změnilo, děkuji vlivu anglosaské, křesťanstvím formované kultury. V pozitivním až asertivním přístupu této kultury se ale skrývají i vážná úskalí.

V první půlce 90. let jsem účastnil Evropské modlitební konference v Budapešti. Setkání skončilo, a mně a jednomu Američanovi zbylo pár hodin do odjezdu. Vracel se do Francie, kde působil jako misionář. Šli jsme procházku do Budína, ukázal jsem mu pár památek a pěkně jsme si popovídali. Bylo to otevřené sdílení od srdce k srdci o tom, co prožíváme osobně i ve svých rodinách – aspoň jsem to tak bral. Asi po dvou letech se menší evropské modlitební setkání konalo ve Francii, shodou okolností ve školicím centru, které tento misionář vedl. Na setkání s ním jsem se opravdu těšil. Překvapilo mě, že si mě nepamatoval.

Tam jsem to pochopil: Nešlo o jeho aroganci, nýbrž jen o kulturní rozdíl. U Rusa nebo u Němce by se nic takového stát nemohlo; ti, podobně jako my, snáze vytvářejí hlubší přátelství. Nežlobil jsem se na něj. Jen mi došlo, že všechny krásné věci, které říkal o svém manželství a o své rodině, mohly být jen části pravdy, třeba tou menší částí. K tomu, aby se člověk druhému otevřel, potřebuje totiž brát přátelství jinak. Proto si už u Anglosasů nevytvářím iluze o jejich vztahu k mé osobě na základě hlasitosti nebo vstřícnosti jejich projevu. Někdy, ale ne moc často, jsem pak překvapen skutečnými projevy jejich přátelství a upřímnosti.

Taky jsem se naučil, že klást Angličanovi otázku, jestli mi v něčem může pomoci, se nemá dělat po česku, tedy zeptat se přímo. Nesmím ho totiž dostat do situace, že by musel na mou prosbu odpovědět, že ne. Mám přítele v Londýně, u kterého jsem několikrát přespával. Kdybych tam zase jel, nemůžu se ho zeptat, jestli bych u něho nemohl zase přespát. To by bylo neslušné. Je potřeba jen zmínit, že v tu a tu dobu budu v Londýně, a nechat na něm, jestli mi přespání nabídne sám. To je něco podobného, jako když do cizího obýváku nechodíme v botách, nýbrž v ponožkách. To připadá divné zase Anglosasům.

Mí angličtí přátelé se po padesáti letech manželství rozvedli, a přitom jsem během patnácti let, co je znám, nikdy neviděl ani náznak, že by bylo něco v nepořádku, a to jsem se s nimi viděl skoro každý rok a navštívili mě i v Praze. To, že o svých problémech nemluvili, mělo přitom jediný důvod: Nechtěli mě zarmucovat. To ale z mého pohledu, kvůli mému kulturnímu zázemí, není přátelské. Přátelství s Anglosasem je pro Čecha prostě oříšek. Sotva nám může být útechou, že se o existenci problému často ani nedozvíme.

Česká otevřenost a upřímnost má mezi křesťany své limity, které mohou být dobré, ale i špatné. Před pár lety jsem mluvil se svým

mimopražským dlouhodobě nezaměstnaným kamarádem Jardou, který právě odmítl nabídku zaměstnání proto, že by ho ta práce nebavila. Pověděl jsem mu, že vybírat si zaměstnání je dobré, když má člověk několik nabídek, ale když je jen jedna, pokládám za správné vzít to, co je. Vždyť to přece jde změnit, jakmile se objeví něco lepšího. Jarda se stáhl do sebe a začal se mi vyhýbat.

Bylo to ode mě necitlivé? Patrně všichni, kdo ho znají, si o věci myslí totéž co já, jen mu to neřeknou, aby se necítil dotčený. Vím, že si ho

Otevřené vztahy? Opatrně!

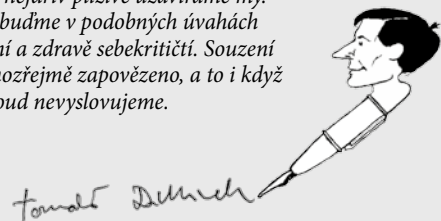
vážím. To, že jsem mu to otevřeně řekl, bylo projevem mé úcty k němu. V takové situaci se může stát, že kamarád, který má k dotčenému úctu, bude odmítnut.

Otevřenost má své meze i ve střední a východní Evropě, i když širší než za Kanálem nebo za Atlantikem. Upřímnost v určitých věcech je hrubostí a dílčí poctivost nemusí být projevem úcty ani přátelství.

Většinou budeš potřebovat hledat kompromis. Naším úkolem je pomoci druhým, aby naše poselství, náš pohled, naši otevřenost přijali. Někdy to bude znamenat, že budeme muset být opatrní a že jim sdělíme jen část svých názorů. Tu část, kterou jsou schopni přijmout, právě tu, která jim (proto) může momentálně pomoci. Zároveň platí, že ten, kdo je ochotný slyšet i nepříjemné věci, ten, komu to stojí za to, protože se chce měnit k lepšímu, má velkou výhodu a stojí blíž Bohu.

Ve vztahu k řadě lidí si už dávám opravdu pozor. Beru vážně to, když cítím, že mou radu, nebo dokonce ani můj názor slyšet nechťejí. Nejednou jsem také zažil, že jsem vůči někomu ztratil svobodu otevřenosti. Radost jsem z toho pochopitelně neměl. Nicméně mám pár lidí, spočítal bych je na prstech, kde nám otevřený přátelský vztah funguje a kde si to užíváme. (Teď když si to po sobě znovu čtu, jsem to spočítal a došel jsem k číslu dvanáct, ale možná jsem na někoho zapomněl, ano, další, takže třináct, a asi víc.) Přátelství miluji. Patří k tomu nejceněnějšímu, co mám.

Taky se snažím nastavovat otevřenost ve vztazích tam, kde fungují jako vedoucí. Myslím, že je to lepší než si stěžovat, když se mi někdo vzdaluje. Přátelé se nám mohou uzavírat i tam, kde se nejdřív plíživě uzavíráme my. Proto budme v podobných úvahách opatrní a zdravě sebekritičtí. Souzení je samozřejmě zapovězeno, a to i když svůj soud nevyslovujeme.

Předat štafetu

Vidí v nás mladá generace touhu po Bohu?

Lukáš Sztefek

Je krásné červencové odpoledne, slunce pálí, ale v místním evangelickém kostele je příjemný chládek. Píše se rok 1990 a do Komorní Lhotky přijíždí vzácná návštěva, ředitel Dětské misie pro Evropu Samuel Doherty. Nejen děti s otevřenými ústy naslouchají nadšené zprávě evangelia o Ježíši Kristu. V lavici po celou dobu sedí nehnutě klučina, kterému bylo před pár dny teprve sedm let. Jeho srdce začíná pomalu hořet. Chlapec po skončení běží ke své mamince, cítí obrovskou lítost nad vlastním hříchem a povídá jí o tom, že by chtěl vydat svůj život Bohu. Pláče nejen to dítě, ale i maminka...

Podobný zlom zakusil v dětském věku i Jósiaš. V osmi letech byl ustanoven za judského krále a po osmi letech jeho kralování, když mu bylo 16, začal jako teenager hledat Boha (2Pa 34,3), což bylo něco nepředstavitelného. Jeho dědeček

Menaše byl totiž jedním z nejhorších králů v celých dějinách Izraele. Stavěl oltáře baalům, zabýval se věštěním, čarováním, ustanovoval věšce, a dokonce zašel tak daleko, že se nebál obětovat své syny jako zápalné oběti (2Pa 33,6). A přesto, že se v jistém okamžiku před Bohem pokoril, s národem to nehnulo. Jeho vláda trvala 55 let. Jósiašův otec nesl jméno Amón. Byl stejně špatný jako Menaše a po dvou letech kralování ho zavraždili. Takový byl rodinný portrét Jósiaše – 57 let modlářství, čarodějnictví, bezbožnosti a nemorálnosti. A do toho Jósiaš jako 16letý teenager začíná hledat Boha.

Po čtyřech letech tohoto společenství, ve svých 20 letech, začíná Jósiaš s duchovní očistou svého národa. Je toho tolik, čím si lidé Boha nahradili. A tak strhává oltáře jiných bohů, rozbíjí tesaň modly. O šest let později, ve 26 letech, začíná s obnovou Božího chrámu (2Pa 34,7). Tato ohromná duchovní obnova započala u mladíka, který v 16 letech začal hledat svého Pána.

Vždyť je to ještě chlapec...

Tak mě napadá, jak se díváme na mladé lidi v církvi, kterým je 16, 20 nebo 26 let? A jak tato mladá generace pohlíží na nás? Nakolik v nás vidí skutečnou touhu po Bohu? Mladí lidé jsou velmi citliví na autentický život křesťana. Do jaké míry dáváme těmto mladým lidem prostor podílet se na obnově Božího domu?

Tyto, ale i mnohé další příběhy nás učí začít se dívat na mladé lidi víc a více z Boží perspektivy. Nedívat se na jejich přítomnost, ale vidět jednotlivce, generaci, která může přinést Boží obnovu. Rozpoznat jejich duchovní obdarování a začít je pověřovat konkrétními úkoly i s možností udělat chybu. Předávat štafetu Božího království, aby ji mohli zase oni předat dalším.

Davidovi bylo řečeno, ať nebojuje s Goliášem, „vždyť je ještě chlapec“ (1S 17,33). Další kluk nabídl svých pět chlebů a dvě ryby, a Ježíš nakrmil několikatisícový zástup. Když Bůh hledá, dívá se na srdce, které je cele u něho, nikoliv na datum narození (2Pa 16,9).

Před více než rokem jsem dostal obrovskou výsadu s několika pastory navštívit církev v Jižní Koreji. Bůh zde daroval obrovské probuzení. Skrze pronásledování a nesmírné modlitební hnutí zde křesťanská církev za posledních 100 let vyrostla z jednoho procenta na téměř 30 procent obyvatele.

Viděli jsme mnoho inspirativních věcí, ale také slyšeli o tom, jak obtížné je předat duchovní štafetu nastupující generaci. Od našeho pobytu

krátce

◆ **Církev uprostřed genderového chaosu** byla hlavním tématem letošního Evangelikálního fóra, které proběhlo ve dnech 20.–22. února v prostorách CB Praha 1. Fórum každoročně pořádají Česká evangelikální aliance a Evangelikální teo-

logický seminář. Účastní se ho zejména lidé ve vedoucích pozicích, kteří se zde inspiroují o závažných otázkách, kterým v dnešní době čelíme jako církve i jednotlivci.

Hlavním řečníkem byl americký profesor psychologie a evangelikální teolog v jedné osobě Mark A. Yarhouse, který se problémem sexuální identity dlouhodobě zabývá. Ve svých přednáškách na problém homosexuality nahlížel z různých úhlů pohledu a vybízel k tomu i své posluchače. Na příkladech z vlastní poradenské praxe a výzkumů ukazoval, jak k těmto lidem a jejich rodinám přistupovat a jak jim pastoračně pomáhat. Opakovaně zdůraznil, že praktikovanou homosexualitu považuje za hřích, nicméně lesbičkám, gayům, bisexuálům i transsexuálům (lidem označovaným zkratkou LGBT) je však podle něj potřeba nabízet

společenství a pomáhat jim přiblížit se k Bohu. „Pokud nenajdou rodinu v církvi, najdou ji v LGBT komunitě“, vysvětloval. Církev by podle něj měla být místem, kde se o sexualitě otevřeně mluví a kde se mohou lidé se svými problémy a pocity bez obav svěřit.

Tématu se v rámci přednášek, seminářů a diskusí dále věnovali také např. Marek Macák, Dan Drápal, Dana Staňková, David Floryk nebo Jiří Unger. Plenární referát Dany Hamplové shrnul výsledky průzkumu ČEA o religiozitě českých evangelikálních církví. Překvapil například zjištěním, že v CB, výrazněji než u ostatních zkoumaných církví, se v různých oblastech začaly projevovat liberální tendence. Fórum nabídlo i další témata: probíhaly workshopy pro kazatele, vedoucí církví a křesťanských organizací, semináře věnující se politice, vedení mládeže i jiným oblastem služby, např. pastoraci.

◆ **Ocenění baptistického kazatele.** Václav Čermák byl 27. února in memoriam slavnostně vyznamenán cenou Spravedlivý mezi národy. Ocenění a titul, jímž Židé označují osoby nežidovského původu, které

během holocaustu přispěly k jejich záchraně, převzala jeho dcera Marie Čermáková na Novoměstské radnici v Praze.

Václav Čermák, který v době Slovenského státu působil jako kazatel BJB v Klenovci, se s přáteli ujal dvou židovských rodin. Intenzita domovních prohlídek se stupňovala, a proto nakonec odešel s celou rodinou a ukrývanými Židy do hor nad Klenovcem na horskou chatu svého přítele Jána Balciara, kde se všichni ukrývali až do konce války.

Slavnostního ceremoniálu se na pozvání izraelského velvyslanectví zúčastnili i zástupci BJB ČR a SR. „Tyto skutečné příběhy v nás vzbuzují otázku: Co bych udělal já v takové situaci? Riskoval bych vyvražďení své rodiny pro záchranu „cizích“ lidí?“ okomentoval událost na svém facebooku kazatel BJB v Brně Pavel Coufal. Václav Čermák je 117. občanem bývalého Československa, kterého izraelský památník Jad Vašem tímto titulem uctil.

◆ **Konference o Izraeli.** Pražský vinohradský baptistický sbor pořádá ve dnech 23.–25. 2. konferenci, na které přednášel Fredi Winkler, průvodce turistů po Izraeli, kde žije přes 40 let. „Sám je původem Švýcar a také křesťan, o to byl jeho pohled zajímavější. Přiblížil nám současné dění v Izraeli a připomněl zdravý přístup ke starosmluvnímu Božímu lidu, pro který stejně jako pro všechny ostatní platí, že každý může být zachráněn od věčného zatracení

a mít věčný život jedině vírou v Ježíše jako Pána a Zachránce,“ uvedl organizátor akce a kazatel BJB Praha 3 Erik Poloha. „Pro mě osobně byl nový např. poznatek, že Třetí chrám lze chápat jako církev, nikoliv jako kamennou budovu.“

Akce se zúčastnilo cca 120 lidí z celé ČR i z různých denominací. Winkler křesťany vybízel k modlitbám za Židy, ale i Araby a Palestince a také k tomu, aby za Izraelem stáli slovem i skutky. Všechny převraty v arabském světě, které se v poslední době dějí, jsou podle něj zjevnou přípravou pro biblické události poslední doby.

◆ **Nová Paka: nová budova školy.** Sbor JB v Nové Pace loni dokončil budovu školy Brána. „Onu pustnoucí, hrnčírnou“ jsme objevili již v roce 2007 a podepsali předkupní smlouvu s platbou zálohy ve víře, že se Bůh postará, abychom vše zaplatili. Ještě tu zimu jsme začali s přípravami na stavbu,“ uvedl správce sboru a zástupce zřizovatele školy Bohdan Čančík. Díky různým darům projekt uskutečnili bez žádosti o dotace. Kapacitu mateřské školy se podařilo navýšit na 35 dětí a základní školy na 180 žáků.

v Koreji uplynula delší doba, ale v mé mysli ten živý obraz stále zůstává. I když lokální církev zažije jedno z největších duchovních probuzení na světě, stále zůstává jen jednu generaci od svého zániku. Proto je tak zásadní bojovat za novou generaci.

Poté, co začal Jóšiáš s obnovou Hospodinova chrámu, našel kněz Chilkijáš knihu Hospodinova zákona. A když král uslyšel slova této knihy, o Hospodinově velké zlobě, která bude vylita na neposlušný národ, roztrhl své roucho a plakal. Jóšiáš pochopil to, co předchozí generace ztratily. Skrze prorokyni Chuldu poté přišlo ke králi Boží ujištění, že jeho oči z tohoto zla nic neuvidí.

Doba, kdy se narodil Daniel

V té souvislosti jsem narazil na zajímavé srovnání s jiným zbožným králem – Chizkijášem, který vládl o tři generace dříve. Ten dostal také od proroka podobné ujištění, že za jeho vlády bude pokoj a bezpečí. Chizkijášovou odpovědí bylo: „Hospodinovo slovo, které jsi vyslovil, je dobré... za mých dnů bude přece pokoj a bezpečí“ (2Kr 20,19).

Jinými slovy, důležité je, že já budu v bezpečí. U Jóšiáše však takový postoj nevidíme. Vnímáme jinou mentalitu, přestože dostává podobné ujištění. Okamžitě se dává do práce. Čte knihu Božího zákona všem lidem. Uzavírá s Bohem smlouvu následování, kterou zavazuje všechny lid, a to, že bude celým srdcem a celou duší zachovávat Boží příkazy. Pálí modly, ničí

oltáře včetně falešných kněží, vede lid k oslavě Velikonoc (2Kr 23,3–25).

Jóšiáš se nespokojil se slovy bezpečí pro svůj život. Nerezignoval na Boží ujištění, že na jeho národ přijde zlo později, ale bojoval za další generaci. Dělal všechno pro to, aby pomohl svému lidu s návratem zpět k Bohu. Pomohl takový postoj odvrátit Boží hněv? Ne. Byla tedy jeho snaha zbytečná? V žádném případě. Bůh začal působit v životech konkrétních lidí. Jedním z takových lidí mohl být i Daniel.

Komentátoři se shodují na tom, že Danielovi a jeho bohabojným přátelům mohlo být v době odvedení do zajetí mezi 15 a 17 lety. Což by znamenalo, že se narodili někdy v 17.–19. roce vlády krále Jóšiáše. V té době byla objevena kniha Božího zákona a byla čtena všem lidem, bylo potlačeno modlářství

včetně velkých proroků, jako byli Daniel nebo Ezechiel.

Tím dítětem, které sedělo toho červencového odpoledne v kostele v Komorní Lhotce, jsem byl já. Bůh může jednat v životě dětí a mladých lidí stejně jako v životě dospělých. Nesmírně si vážím všech, kteří dávají svůj čas, energii, srdce nové generaci, ať už dětem nebo mladým lidem. Toto dílo se však nevztahuje jen na učitele nedělní školy nebo pracovníky s mládeží, týká se to každého z nás.

Jóšiášův příběh mi pokládá následující otázky. Koho v životě hledám? Opravdu mi záleží na další generaci? Zná jména dětí a dospívajících ve svém církevním sboru? Ví, co se děje v jejich životě? Pokud ne, za kým mohu zajít tuto neděli? Není někdo, komu bych měl věnovat svůj čas a srdce? Jaké kroky mo-

I když církev zažije velké probuzení, stále zůstává jen jednu generaci od svého zániku.

a slavily se Velikonoce. Všichni rodiče tak byli povzbuzeni, aby uctívali a následovali Boha, a předávali tuto lásku i svým dětem. Ve stejné době jako Daniel se pravděpodobně narodil i prorok Ezechiel.

Jóšiášovo nadšení pro Boha tedy mohlo mít zásadní vliv na děti narozené během jeho vlády

hu dnes podniknout, abych se zapojil do boje o novou generaci?

Mgr. Lukáš Sztefek je vedoucím odboru mládeže ve Slezské církvi evangelické a. v. a diakonem sboru v Těrlicku.

„Jaro a léto 2017 bylo pro nás asi nejnapínavějším obdobím,“ napsal Čančík, „protože jsme přijali vizi dokončení školy do září. Je to až dojemné vidět, jak vše klaplo i s obětavostí pomocníků a dárců. V uplynulém roce jsme získali dvě bezúročné půjčky (6,4 miliony Kč). Nyní i s pomocí darů postupně měsíčně splácíme 40 000 Kč a přitom jsme šťastní, že celá útluná budova již naplno slouží svému účelu. Školka je opět pohromadě se školou, kuchyň vaří výborná jídla.“

◆ **Firemní kurzy Alfa.** Kurzy Alfa, které v Brně pro své pracovníky uspořádala investiční skupina DRFG, měly deset setkání. Pod vedením evangelického faráře z Nosislavi Ondřeje Macka proběhlo 2. 3. závěrečné sejití. Setkání se pravidelně účastnilo zhruba patnáct zaměstnanců, kteří v rámci kurzu diskutovali například nad otázkami hodnot, víry, zla, etiky a současně porovnávali různé pohledy na danou problematiku. Poslední část kurzu byla věnována otázkám a živé diskusi přítomných.

„Kurz nebyl jen o základech křesťanství. Umožnil přítomným podívat se na danou problematiku očima druhého. Myslím, že během kurzu se cítili příjemně všichni

účastníci – věřící i nevěřící. Jsem ráda, že nám firma umožnila takto pravidelně se vidat a vzájemnou diskusí se i lépe poznat,“ popisuje své dojmy jedna z účastnic.

V závěru poděkovali přítomní Ondřeji Mackovi, který celým firemním kurzem provázel, a předali mu pozornost na památku. (DRFG.cz)

◆ Dny dobrých zpráv podesáté.

Již 10. ročník multižánrového festivalu Dny dobrých zpráv, který letos pořádaly pražské sbory KS, AC CBH, ČČSH Vršovice a CB Vinohrady, proběhl v Praze ve dnech 26. 2. – 3. 3. Kolem 450 diváků zhlédlo tři divadelní představení (Divadelní společnost Kairos II se svou

novinkou, „Na zdi a za zdí“, Divadlo Mana s melodramatem „Temná je noc“ a divadlo Buchty a loutky s dětským představením „Sůl nad zlato“) a pět koncertů (virtuos na violoncello Jan Sklenička a John de Jong, kapela Divine Attraction, rapper Envej, hudebně-poetický projekt Nitky a komponovaný program o varhanách). „Festival je určen především pro hledající a i na letošní ročník si jich několik desítek našlo cestu,“ uvedl organizátor festivalu Vladimír Vácha z KS Praha.

◆ **ERC odmítla zdanění církevních náhrad.** Ekumenická rada církví kritizovala poslance, že v prvním čtení podpořili návrh KSČM na zdanění církevních náhrad. Upozornila na své vyjádření z 21. 11. 2017: „Valné shromáždění ERC konstatuje, že přijetím zákona č. 428/2012 Sb. a následným uzavřením příslušných smluv je z pohledu Ekumenické rady církví otázka majetkového vyrovnání s církvemi vyřešena. Tento dosažený stav byl výsledkem kompromisu všech zúčastněných stran a umožnil obnovení majetkové základny a nezávislého postavení církví, jejichž existence a působení je nezbytným prvkem demokratické společnosti.“

Za smutnou ironii označil generální sekretář ERC ThDr. Petr Jan Vinš skutečnost, že tento návrh byl projednáván v době 70. výročí komunistického převratu.

◆ Přátelství navzdory Hitlerovi.

Zdramatizované úryvky stejnojmenné knihy Judity Matyášové z roku 2013 o osudech českých dětí, které za války uprchly do Dánska a po 70 letech se setkaly, nabídne program v rámci akce Kulturou proti antisemitismu. Její patnáctý ročník se bude konat v neděli 22. 4. ve Valdštejnské zahradě v Praze. Pořádá ji ICEJ ČR pod záštitou místopředsedy senátu Jaroslava Kubery a pražské primátorky Adriany Krnáčové.

„Za účasti pamětníků a významných osobností si připomeneme nejen šoa, ale také 70 let od vzniku státu Izrael,“ řekl

k tomu předseda ICEJ Mojmír Kallus. Na akci, která začíná ve 14 hodin na náměstí Franze Kafky Pochodem dobré vůle, vystoupí mimo jiné i izraelské jazzové trio Yotama Silbersteina.

◆ **Nežít v čekárně funguje.** Seminář pro svobodné proběhl pod názvem „Nežít v čekárně“ o víkendy 9.–10. 3. v prostorách CB Praha-Smíchov. Měl na 80 účastníků a pořádala ho KMS ve spolupráci s Odborem pro manželství a rodinu Rady CB.

V pátek večer mluvil minulý předseda Rady a kazatel CB Daniel Fajfr o naší identitě. V sobotu proběhlo šest seminářů. Nejnavštěvenější byly „Umění komunikace“ (Jana Matulíková) a „Nesnižuj latku“ (Lubomír a Věra Ondráčková). Setkání uzavřelo poselství kazatele CB ve sboru Frýdek-Místek Petra Kučery „Být sám a nebyť sám – jak odolat nástrahám“. Jako svobodný otevřeně mluvil o mnoha rysech života svobodného stavu, zdůrazňoval potřebu přátelství a jako ilustrace uvedl řadu příběhů.

Účastníci si akci pochvalovali kvůli praktičnosti i jako povzbuzení skrze setkání s lidmi, kteří řeší podobné problémy, sdělila Životu víry na základě ohlasů tajemnice KMS Hana Pospíšilová. O ovoci podobně zaměřené konference před dvěma roky jeden její účastník nedávno do KMS napsal: „Začal jsem si vážít svého stavu a vyšel ze svých zajatých kolejí, co se týče přátel, mezi lidmi...“